

38. ROŠEVI DNEVI

Tema: MOJ JEZIK, TVOJ JEZIK, NAŠ SVET

Na natečaj za Roševe dneve 2025, literarno srečanje najboljših mladih ustvarjalcev 8. in 9. razredov osnovnih šol, je bilo letos prijavljenih 46 mladih literatov iz vse Slovenije, med njimi tudi naši učenki Viktorija Hočevar, 9. a, ter Tisa Hočevar, 9. b.

Za 38. državno srečanje ROŠEVI DNEVI 2025, ki je potekalo v sredo, 2. aprila 2025, so izbrali dvajset mladih avtorjev. Mladi literati so sodelovali na dopoldanski literarni delavnici, ki jo je vodila Selma Skenderović.

Ena izmed 20 izbrancev je bila tudi Tisa Hočevar, 9. b.

Iskrene čestitke!

Zbornik: https://os-frana-rosa.si/files/2025/04/Zbornik_FINAL_38-Rosevi-dnevi_A5_splet_JSKD_2025.pdf

Fotografije: <https://os-frana-rosa.si/fotografije/>

Moj jezik, tvoj jezik, naš svet

Pred nekaj leti smo na sneženi večer doma igrali družabne igre, ko smo zaslišali hišni zvonec. Bili smo presenečeni, saj nismo pričakovali obiskov. Vsi smo se zdrenjali k vratom, da bi videli, kdo je prišel. Ko smo odprli vrata, smo zagledali neznanca z ogromnim nahrbtnikom, prekritim s snegom.

Prosil nas je, ali lahko pred našo hišo postavi šotor in v njem prespi eno noč. Ugotovili smo, da je popotnik. Oči in mami nista niti za trenutek razmišljala in sta ga povabila v hišo na toplo. Ker sta tudi

Z igro in učenjem do znanja za življenje

onadva veliko potovala, sta bila nad obiskom pravzaprav navdušena, za nas otroke pa je bilo vse skupaj ena velika dogodivščina. Prav neverjetno, da je popotnik prišel ravno v Škocjan.

Dali smo mu najtoplejše copate za goste in mu razložili, da je to ena izmed navad Slovencev. Pripravili smo mu čaj in toplo večerjo. Čeprav je imel s sabo vse potrebne stvari, mu je prijala sveža in topla hrana. Medtem ko je pil čaj, smo se z njim zelo zavzeto pogovarjali. Mami se je tako zatopila v pogovor z njim, da ji je kipela voda na štedilniku. Ker ni govoril slovensko, mi pa ne francosko, smo se sporazumevali v angleščini. Odraslim je šlo odlično, nam otrokom malo manj. Všeč mi je bilo, da nas je tudi kaj vprašal in sicer tako, da smo čim lažje razumeli, malo pa smo si pomagali tudi z rokami. Angleščina, ki je sicer ne uporabljamo vsak dan, je postala most med nami. Še dobro, da ima naš svet skupni jezik, v katerem se lahko sporazumevamo.

Popotnik nam je povedal, da že več kot leto dni peš potuje po svetu. Njegov dom je bil v Franciji. Ime mu je bilo Giem. Njegova ideja je bila, da bo potoval povsem brez denarja. Hrano si je nameraval najti v naravi, hkrati pa je verjel v dobro ljudi, da bo za njegov želodec poskrbljeno ob druženju z domačini. Njegove vrednote so se zelo razlikovale od naših. Povedali smo mu, da je Slovincem pomembno imeti svoj dom, po možnosti hišo, njemu pa to ni bilo logično, saj se mu je zdelo najbolj pomembno, da veliko doživiš, spoznaš druge kraje in ljudi ter imaš veliko prijateljev. Nekaj mesecev je njegov načrt deloval. V severnih državah Evrope je z zanimanjem spoznaval prebivalce, se z njimi družil in obedoval. Sčasoma je ugotovil, da vedno bolj izgublja kilograme, saj v vzhodnih državah Evrope prebivalci niso bili tako gostoljubni. Od načrta ni hotel odstopiti, zato je za hrano brskal tudi po smeteh, spal v konjski prikolic, v lopi s psi in na drugih nenavadnih krajih.

Po večerji je še enkrat predlagal, da bi prespal v šotoru, a mu tega nismo dovolili. Povedali smo mu, da je naš gost in moj brat mu je z veseljem odstopil svojo sobo. Zvečer se je Giem z nami igral z lego kockami in nam pomagal sestaviti železnico. Všeč mi je bilo, ker se je z nami, otroki, veliko pogovarjal. Zanimalo ga je vse o Sloveniji, predvsem pa, kako živimo pri nas. Povedal nam je, da potuje peš ravno zato, da zaide v neznane kraje, sreča domačine, se z njimi pogovarja in čim bolj doživi navade vsake dežele. Razlagali smo mu o našem življenju, navadah, običajih in praznikih.

Z nami je preživel dva prijetna dneva. V nedeljo smo mu postregli s tipičnim slovenskim kosilom – govejo juho z domačimi rezanci, piščanca, pražen krompir in solato. Zelo mu je bilo zanimivo, da imamo navado jesti kosilo točno ob dvanajstih. Njemu se je to zdelo zelo zgodaj in malo nepraktično. Zelo se je čudil tudi, koliko nam Slovincem pomeni hrana, predvsem pa domača hrana. Zanimivo se mu je zdelo, da Slovenci tako radi vrtnarimo. Presenečen je bil, kako velike hiše imamo Slovenci in kako se trudimo z urejanjem okolice. Škoda, da je bil na obisku pozimi, saj bi sicer lahko še bolj doživel našo čudovito naravo.

Ko je napočil čas slovesa, smo ga vprašali, ali mu lahko prihranimo nekaj poti. Odpeljali smo ga do avtobusne postaje proti Sevnici. Bili smo žalostni, ko je odšel, saj smo želeli z njim preživeti še nekaj časa. Vsakič, ko se peljemo mimo tiste postaje, se spomnimo nanj. Po njegovi vrnitvi domov čez nekaj mesecev smo prejeli tudi pismo z njegovo zahvalo in fotografijami. Srečanje z Giiem nam je ostalo v zares lepem spominu.

To srečanje nas je naučilo, da jezik ni ovira, ampak most, ki povezuje ljudi. Čeprav smo bili iz različnih kultur in govorili različne jezike, smo se s popotnikom Giiem počutili povezane. Spoznali smo, kaj pomeni trdna volja kljub oviram in drugačen način življenja ter razmišljanja, kot ga imamo sami. Z Giiemovo zgodbo smo se zavedali, da na svetu ni vse idealno in da je marsikaj, kar imamo, privilegij. Naš svet je poln različnih jezikov, navad in vrednot, vendar nas vse povezujejo skupne človeške vrednote: sočutje, prijaznost in odprtost. Prav te nas spomnijo, da so mostovi, ki jih gradimo med ljudmi, ključ do lepšega in bolj povezanega sveta.

Tisa Hočevnar, 9. b, OŠ Frana Metelka Škocjan